

ЧУДНАТА ПИТКА

Гледай питка се търкаля,
всѣка кѣща обикаля,
а следъ нея сълзи рони
малка мома и я гони.
Ала питката не чува,
нито иска да кротува —
отъ вратичка на вратичка
чука палава самичка.
Па се бутна въвъ кошара
и продума на овчаря:
„Гладенъ ли си? Казвай, братко!
Ида да си хапнешъ сладко.
Яжъ ме, па какво остане,
мѣсто другиму да хване.“
Гледа весело овчаря,
и по-веселъ отговаря:
„Ситъ съмъ, питке сладкодумна,
ти си медена и умна,
ще те пратя при орача,
че остана безъ погача.“

Отъ пѣтека на пѣтека
трѣгна питката полека,

по горички и поляни,
та орача да нахрани.
Пладне мина и премина,
но не охна, не почина
пуста питка закачлива.
Най-подире спрѣ на нива,
спрѣ засмѣна при орача,
съ благи думи го закача:
„Гладенъ ли си? Казвай, братко!
Ида да си хапнешъ сладко.
Яжъ ме, па какво остане,
мѣсто другиму да хване.“
— Ядохъ, питке, и не мога,
та преядохъ — хвала Богу!
Ще те пратя при ковача,
че остана безъ погача.

День се питката търкаля,
два селото обикаля,
по баири и поляни,
та ковача да нахрани.
Ето го и него вече,
и на него сѣщо рече: